

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom: P.**, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom: G., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B. F., PhD., proti povinnej: **O. K., nar. X., bytom: R., o vymoženie pohľadávky 204,47 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3Er/416/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6CoE/190/2012-44 zo dňa 26. februára 2013, právoplatné dňa 5. apríla 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**,
- II.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- II.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- III.** Povinnnej náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor Mgr. Ing. I. Š., PhD., so sídlom Exekútorského úradu v N., žiadosťou zo dňa 04. 05. 2005, Okresnému súdu Senica ako súdu prvého stupňa, doručenu dňa 09. 05. 2005 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 852/2005, NZ 7462/2005, napísaná dňa 19. 02. 2005 notárom JUDr. O. Ď. (č. 1. 5 - 6). Okresný súd dňa 27. 05. 2005 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5205 015511 * na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. 1. 11). Následne Okresný súd Skalica uznesením č. k. 3Er/416/2008-23 zo dňa 31. 07. 2012,

exekúciu vyhlásil za neprípustnú a s poukazom na § 57 ods. 2 EP ju zastavil. Súčasne zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že notárska zápisnica bola vydaná na osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 EP. V notárskej zápisnici bolo uvedené, že oprávnená osoba uzavrela s povinnou osobou dňa 07. 09. 2004 zmluvu o úvere č. 3440138 a zároveň povinná osoba splnomocnila Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Mgr. T. K. vyhlásil, že v mene povinnej osoby uznáva dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 22 363,-- Sk. Povinná osoba vyhlásila, že uvedený dlh spolu s príslušenstvom zaplatí k rukám oprávnenej osoby a súhlasí s exekúciou spôsobom uvedeným v § 63 EP a súhlasí s tým, aby notárska zápisnica bola považovaná za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ EP. Súd po preskúmaní exekučného titulu dospel k záveru, že je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to splnomocnenie, ktoré sa nachádza v rámci podmienok štandardnej zmluvy. Prvostupňový súd považoval splnomocnenie, ktorým povinná splnomocnila advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice a uznanie jej záväzku, za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa, preto exekúciu podľa § 57 ods. 2 EP zastavil.

Na odvolanie oprávneného, Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 6CoE/190/2012-44 zo dňa 26. 02. 2013, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Na zdôraznenie jeho správnosti poukázal na charakter zmluvy medzi oprávneným a povinnou a priamo v nej obsiahnutým plnomocenstvom, z ktorého je zjavné, že osoba splnomocnenca je osobou vystupujúcou v prospech oprávneného. Aj odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, považoval notársku zápisnicu za nulitný akt z dôvodu nedostatku plnej moci na strane povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice a pri vyslovení súhlasu s jej vykonateľnosťou. Poukázaním na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) mal odvolací súd za zjavné prepojenie medzi Mgr.

T. K., ktorý mal na základe plnomocenstva zastupovať dlžníka (povinnú) pri spísaní notárskej zápisnice a oprávneného (veriteľa v danom zmluvnom vzťahu). Nielenže Mgr. T. K. bol vopred zvolený oprávneným ako zástupca pre povinnú, nakoľko jeho meno bolo súčasťou predtlačenej formulára úverovej zmluvy, pričom sa tak stávalo opakovane, ale Mgr. T. K. zastupoval a obhajoval aj záujmy oprávneného v exekučných konaniach, týkajúcich sa vymoženia pohľadávok od úverových dlžníkov. Oprávnený Mgr. T. K. ako zástupcu povinnej uviedol do zmluvy za účelom bezproblémového získania exekučného titulu v podobe notárskej zápisnice. Odvolací súd mal za vysoko pravdepodobné, že vzhľadom na formulárový charakter zmluvy, písanej neprehľadne malými písmenami, povinná pri uzatváraní zmluvy ani netušila, že niekoho splnomocnila na spísanie notárskej zápisnice, ktorá je bez ďalšieho exekučným titulom. Takéto konanie zo strany oprávneného odvolací súd vyhodnotil v rozpore s dobrými mravmi a zo strany zástupcu Mgr. T. K. v rozpore so zákonom o advokácii. Odvolací súd poukázal na Bulletin SAK č. 7-8/2009, str. 56, z ktorého vyplýva, že Mgr. T. K. bol za obdobné správanie zo strany stavovskej komory disciplinárne potrestaný. Poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky - nález sp. zn. I. Ú S 5/2000 zo dňa 13. 07. 2000, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 267/2000 zo dňa 10. 10. 2000, odvolací súd konštatoval, že neprijateľné je udelenie plnej moci priamo oprávnenému, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami povinnej. Poukázaním na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 183/2011-16, ktorým ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnené sťažnosti oprávneného v obdobných prípadoch, odvolací súd uzavrel, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Vyplývajúc z uvedeného, všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.

Odvolací súd súčasne rozhodol o návrhu oprávneného na prerušenie konania, a to tak, že ho zamietol, keďže odvolací súd nedospel k záveru, že by v prejednávacom prípade existovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu úniového práva na Súdny dvor EÚ.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 04. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. 1. 61 - 62), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ - správne malo znieť „písm. f/" O. s. p), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Trnave ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo, vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ") aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,
- c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 OZ, § 23a ods.

2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. 1. 69 - 74). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe 51. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 CoE 30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3 CoE 43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4 CoE 40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6 Co 48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3 OboE 39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4 OboE 7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4 OboE 27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4 OboE 112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia

v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie do volacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obdive zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konšatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP).
2. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).

3. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.
4. Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“⁴⁴ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. K. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chyba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP).
5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.
6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica, z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov, nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. V danom prípade súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 EP, nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP, navyše tak urobil uznesením zo dňa 31. 07. 2012, a teda ešte pred účinnosťou novely EP. Vzhľadom na uvedené, nariadenie pojednávania podľa § 57 ods. 5 EP, potrebné nebolo. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady

uvedené v § 237 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnej (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesné úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnej náhradu trov týchto konaní nepriznal pretože jej v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2014

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová